

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **KONREO, v.o.s.**, IČO 04706498
sídlem Dobrovského 1310/64, Královo Pole, 612 00 Brno
zastoupena advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Celní úřad v Ostravě**
sídlem nám. Sv. Čecha 547/8, 702 00 Ostrava - Přívoz

o žalobě proti rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 28. 6. 2024, č. j. 231444-3/2024-570000-42, ve věci úroků z neoprávněného jednání

takto:

- I. Rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 28. 6. 2024, č. j. 231444-3/2024-570000-42, **se zrušuje.**
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 18 572,70 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího právního zástupce JUDr. Alfréda Šrámka, sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobou ze dne 9. 9. 2024, doručenou soudu téhož dne, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného o námitce žalobkyně ze dne 28. 6. 2024, č. j. 31444-3/2024-570000-42, kterým byla zamítnuta námitka žalobkyně ze dne 3. 6. 2024, (dále také „napadené rozhodnutí“).
2. Žalovaný vydal zajišťovací příkaz ze dne 23. 9. 2016, č. j. 116934/2016-570000-32.4, kterým uložil žalobkyni, aby ve prospěch žalovaného zajistila úhradu dosud nestanovené spotřební daně z minerálních olejů za zdaňovací období srpen 2016 složením jistoty ve výši 200 860 667 Kč a zajišťovací příkaz ze dne 30. 9. 2016, č. j. 120063/2016-570000-32.4, kterým uložil žalobkyni, aby ve prospěch žalovaného zajistila úhradu dosud nestanovené spotřební daně z minerálních olejů za zdaňovací období září 2016 složením jistoty ve výši 143 161 745 Kč. Proti oběma zajišťovacím příkazům podala žalobkyně odvolání, načež žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání ze dne 10. 11. 2016, č. j. 54806-2/2016/900000-302, kterým byl zajišťovací příkaz ze dne 23. 9. 2016, č. j. 116934/2016-570000-32.4, změněn co do lhůty splatnosti a ve zbytku potvrzen, a dále rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 12. 2016, č. j. 62317-3/2016/900000-302, kterým byl zajišťovací příkaz ze dne 30. 9. 2016, č. j. 120063/2016-570000-32.4, změněn co do lhůty splatnosti a ve zbytku potvrzen.
3. Žalobkyně podala proti oběma odvolacím rozhodnutím žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který obě řízení spojil ke společnému řízení a následně rozhodl rozsudkem ze dne 22. 9. 2017, č. j. 22 Af 8/2017-68, tak, že se obě odvolací rozhodnutí zrušují. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který rozsudkem ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 Afs 303/2017-58, rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud opětovně rozhodl rozsudkem ze dne 22. 5. 2018, č. j. 22 Af 8/2017-113, který nabyl právní moci dne 25. 5. 2018, o zrušení odvolacích rozhodnutí žalovaného (kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku byla poté Nejvyšším správním soudem ze dne 22. 5. 2018, č. j. 10 Afs 172/2018-42, zamítnuta).
4. Jelikož žalovaný z úřední činnosti a v souladu se zákonem nepředepsal úrok ze svého neoprávněného jednání (coby správce daně), podala žalobkyně dne 19. 4. 2024 k žalovanému žádost o vyplacení úroku z neoprávněného jednání žalovaného, který žalobkyně vypočetla:
  - Z částky 8 011 381,75 Kč ode dne 3. 10. 2016 do dne jejího použití v souladu se zákonem (okamžik nebyl žalobkyni z jí dostupných písemností znám), nejpozději do dne 22. 5. 2018
  - Z částky 2 627,78 Kč ode dne 3. 10. 2016 do dne jejího použití v souladu se zákonem (okamžik nebyl žalobkyni z jí dostupných písemností znám), nejpozději do dne 14. 10. 2016
  - Z částky 41 119 000 ode dne 29. 9. 2016 do dne 14. 10. 2016
  - Z částky 20 801 441 ode dne 6. 10. do dne 14. 10. 2016,

a to v souladu s § 254 odst. 2 daňového řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje

5. Dne 2. 5. 2024 bylo žalobkyni doručeno vyrozumění o předepsání úroků z nesprávně stanovené daně, kterým byl žalobkyni přiznán úrok z nesprávně stanovené daně z důvodu zrušení / změny / prohlášení nicotnosti rozhodnutí č. j. 116934/2016-570000-32.4 ze dne 23. 9. 2019 ve výši 24 635 Kč. Ve vyrozumění byla dále uvedena tabulka, z níž je patrné, že částka 24 635 Kč představuje úrok ve výši 28,05 % ročně z částky 8 014 009,53 Kč za období ode dne 23. 9. 2016 do dne 26. 9. 2016. Proti tomuto vyrozumění podala žalobkyně námitku, kterou žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 6. 2024, č. j. 231444-3/2024-570000-42, zamítl (právě napadeným rozhodnutím).
6. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný jednak vycházel z nesprávného určení úročené částky (když žalovaný přiznal žalobkyni pouze úrok z neoprávněného jednání správce daně pouze z částky 8 014 009,53 Kč a úrok z částek 41 119 000 Kč a 20 801 441 Kč žalovaný žalobkyni vůbec nepřiznal), a rovněž z nesprávného určení konce období, za nějž je úrok počítán. Stěžejní otázkou poté žalobkyně spatřuje v okamžiku zániku účinnosti zajišťovacího příkazu v situaci, kdy zajišťovací příkaz byl v rámci správního soudnictví zrušen pro jeho nezákonnost a rovněž v určení okamžiku, kterým v takové situaci končí doba úročení úrokem z neoprávněného jednání správce daně.
7. Žalobkyně má za to, že se dnem 26. 9. 2016 nelze spojovat zánik účinnosti zajišťovacího příkazu a s takto tvrzeným zánikem účinnosti zajišťovacího příkazu nelze spojovat konec období pro přiznání úroku z neoprávněného jednání žalovaného, nýbrž právě se dnem, kdy došlo fakticky k použití nezákonně vybraných prostředků v souladu se zákonem.
8. Správně má tak být úrok z neoprávněného jednání žalovaného, který náleží žalobkyni, stanoven:
  - Z částky 8 014 009,53 Kč ode dne 23. 9. 2016 do dne jejího použití v souladu se zákonem, minimálně však do 10. 10. 2016 (tj. první den zákonného použití vybraných finančních prostředků na úhradu daňové povinnosti za období srpen 2016),
  - Z částky 41 119 000 Kč ode dne 29. 9. 2016 do dne 14. 10. 2016 (tj. den, kdy byla žalobkyně informována vyrozuměním o přeplatku ze dne 14. 10. 2016, č. j. 127473/2016-570000-32.4 o použití částky 41 119 000 Kč na úhradu celkového dlužného nedoplatku na spotřební dani z minerálních olejů za zdaňovací období srpen 2016),
  - Z částky 20 801 441 Kč ode dne 6. 10. 2016 do dne 14. 10. 2016.
9. S ohledem na výše uvedené žalobkyně soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
10. Žalovaný ve vyjádření ze dne 13. 12. 2024 uvedl, že činí nesporným, že zajišťovací příkazy byly vůči žalobkyni vydány nezákonně. Žalovaný má však odlišný názor na to, z jakých částek se měl úrok z nesprávně stanovené daně vypočítat a také na to, za jaké období měl být tento úrok počítán. V souladu s rozhodným zněním daňového řádu, pokud je nedoplatek po daňovém subjektu vymáhán neoprávněně, náleží mu úrok za dobu

neoprávněně vedeného exekučního řízení, tzn. ode dne vydání exekučního příkazu. Den splatnosti zajišťovacího příkazu připadl na 23. 9. 2016, který byl následně v důsledku odvolání změněn na 29. 9. 2016. Žalovaný začal činit kroky k vymožení daně již dne 23. 9. 2016, kdy byl vydán exekuční příkaz příkázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb, s platbou připsanou na účet žalovaného dne 3. 10. 2016. Žalobkyni byl v tomto případě úrok počítán ve dvojnásobné výši ode dne 23. 9. 2016. S ohledem na ust. § 168 odst. 4 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, ve spojení s tím, že žalobkyně podala daňové přiznání dne 26. 9. 2016, byl dnem pravomocného stanovení daně 26. 9. 2016, kterým došlo k zániku účinnosti zajišťovacího příkazu. Žalovaný tak přiznal úrok z prodlení z částek 8 011 381,75 Kč a 2 627,78 Kč ode dne 23. 9. 2016 do dne 26. 9. 2016, kdy došlo k zániku zajišťovacího příkazu a zároveň k pravomocnému stanovení daně. Jelikož dne 26. 9. 2016 došlo k zániku nezákonného zajišťovacího příkazu a současně k pravomocnému stanovení daně, byly tyto prostředky převedeny na daňovou povinnost, která vznikla na základě daňového přiznání žalobkyně.

11. Stran úročení částek žalovaný poukázal na to, že dne 29. 9. 2016 byl vydán další exekuční příkaz na jinou pohledávku na přeplatek z uvolněného zajištění daně poskytnuté žalobkyní, který vznikl dne 6. 10. 2016. Na základě tohoto příkazu byla vymožena částka 20 801 441 Kč. V tomto případě byl exekuční příkaz nařízen poté, co došlo k zániku účinnosti zajišťovacího příkazu, předmětem exekučního příkazu byla pravomocně stanovená daň, vymožené peněžní prostředky byly použity na úhradu daňové povinnosti se splatností 26. 9. 2016, úrok z nesprávného stanovení daně tedy nevznikl. Přeplatek ze zajištění daně poskytnuté žalobkyní jako podmínka k provozování daňového skladu ve výši 41 119 000 Kč vznikl dne 30. 9. 2016, z tohoto důvodu nemohl být již použit na úhradu zajišťovacího příkazu, jehož účinnost zanikla dne 26. 9. 2016. Pokud žalobkyně stanovenou daň neuhradila ve lhůtě splatnosti, žalovaný byl oprávněn v souladu s § 154 odst. 4 daňového řádu, ve znění do 31. 12. 2016, použít vzniklý přeplatek na úhradu daňové povinnosti za srpen 2016 a ani zde tedy úrok z nesprávného stanovení daně nevznikl. Žalovaný má dále za to, že zrušení zajišťovacího příkazu (rozsudkem Krajského soudu ze dne 22. 5. 2018, č. j. 22 Af 8/2017-113, který nabyl právní moci dne 25. 5. 2018), nemá vliv na zánik jeho účinnosti, dne 26. 9. 2016, z důvodu dle § 168 odst. 4, daňového řádu, tedy na pravomocné stanovení zajištěné daně.
12. Žalovaný má dále za to, že došlo k prekluzi práva žalobkyně na úrok z nesprávně stanovené daně. Jelikož příslušenství daně sleduje rovněž osud daně samotné, lze úrok (z neoprávněně stanovené daně) požadovat v rámci lhůty pro placení daně, která činí dle § 160 daňového řádu, 6 let (přičemž odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 234/2014-43). Jelikož rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Af 8/2017-113, kterým byl zrušen zajišťovací příkaz, nabyl právní moci dne 25. 5. 2018, byl žalovaný (správce daně) povinen předepsat úrok z neoprávněného stanovení daně na účet žalobkyně v souladu s § 253 odst. 3 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, do 15 dnů od účinnosti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o stanovení daně zrušeno nebo prohlášeno

za nicotné, anebo ode dne prohlášení neoprávněného vymáhání. Dne 12. 6. 2018 mohla žalobkyně poprvé učinit kroky k tomu, aby jí byl úrok přiznán a předepsán. Žalobkyně však zůstala až do dne 24. 1. 2024 zcela pasivní, když pouze zaslala žalovanému písemnost s názvem „Žádost o sdělení informace v souvislosti se zrušením zajišťovacích příkazů správce daně pro jejich nezákonnost“. Dne 19. 4. 2024 zaslala žalobkyně žalovanému písemnou žádost o vyplacení úroků z neoprávněného jednání správce daně, na základě níž bylo žalobkyni vyplaceno celkem 24 635 Kč (coby úrok z nesprávně stanovené daně), o čemž byla žalobkyně informována písemností č. j. 231444/2024-570000-42 ze dne 26. 4. 2024 a rovněž byl žalobkyni připsán úrok z úroku ve výši 9 695 Kč, o čemž byla informována písemností č. j. 231691/2024-570000-42 ze dne 26. 4. 2024. Dle názoru žalovaného však došlo ještě předtím, dne 12. 6. 2024, k prekluzi práva žalobkyně na přiznání a předepsání úroku z nesprávně stanovené daně.

13. Ačkoliv si je žalovaný vědom toho, že nedošlo z jeho strany ke splnění povinnosti předepsat úrok z nesprávně stanovené daně na účet žalobkyně (do 15 dnů od právní moci rozhodnutím, kterým byl zrušen zajišťovací příkaz), pak právo na úrok z nesprávně stanovené daně musí podléhat prekluzivní lhůtě, která dle něj začala běžet dne 12. 6. 2018. Nedošlo rovněž k žádné skutečnosti, která by měla za následek přerušení nebo stavění prekluzivní lhůty, když pouhou takovou skutečností by mohlo být až podání správní žaloby proti rozhodnutí o námitkách dne 9. 9. 2024.
14. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla dostatečně bdělá, když za celých 6 let nevyužila institut nečinnosti, žalovaný soudu navrhl, aby podanou žalobu odmítl z důvodu její nepřijatelnosti, pokud však soud žalobu shledá přípustnou, navrhuje její zamítnutí.
15. Žalobkyně poukázala na to, že žalovaným nastíněný postup ve vztahu k zániku zajišťovacích příkazů by se uplatnil v situaci, v níž by žalovaný vydal zákonný zajišťovací příkaz, což v tomto případě nebylo. Zajišťovací příkazy byly totiž zrušeny se všemi důsledky z toho plynoucími ex tunc, z toho důvodu nelze z existence zajišťovacích příkazů dovozovat jakékoliv právní následky, a to ani ve vztahu ke splatnosti. Rozhodným okamžikem poté nemůže být okamžik daňového přiznání, nýbrž okamžik faktického použití finančních prostředků, který však s ohledem na speciální úpravu splatnosti spotřební daně (40 dní od konce zdaňovacího období) nesmí předcházet dni 10. 10. 2016. Žalobkyně má rovněž za to, že již samotnou žádostí o předpis úroku a následnému vyplacení úroku žalovaným došlo k tomu, že prekluzivní lhůta nemohla běžet.
16. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 s. ř. s. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“)].
17. Ačkoliv v tomto případě žalobkyně (logicky vzato) o námitce prekluze nepojednávala a takovou námitku, neboť by mohla jít částečně k její tíži, neuplatnila, soud se v první řadě zabýval možnou prekluzí uplatněného nároku, neboť se jedná o skutečnost, ke které je soud povinen přihlížet z úřední činnosti. Soud přitom dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí

bylo vydáno po uplynutí šestileté (prekluzivní) lhůty, přičemž se jedná o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a proto napadené rozhodnutí zrušil, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí, a to aniž by nařizoval ústní jednání [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

18. Jak bylo ze správního spisu zjištěno, a jak ostatně oba účastníci řízení shodně uvedli, žalovaným vydané zajišťovací příkazy (zajišťovací příkaz ze dne 23. 9. 2016, č. j. 116934/2016-570000-32.4, ve znění rozhodnutí o odvolání ze dne 10. 11. 2016, č. j. 54806-2/2016/900000-302 a zajišťovací příkaz ze dne 30. 9. 2016, č. j. 120063/2016-570000-32.4, ve znění rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 12. 2016, č. j. 62317-3/2016/900000-302), byly vydány nezákonně, o čemž rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 22. 5. 2018, č. j. 22 Af 8/2017-113, který nabyl právní moci dne 25. 5. 2018.
19. V souladu s § 254 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 4. 6. 2018, bylo zákonnou povinností žalovaného (správce daně) vyplatit úrok z jeho neoprávněného jednání, na účet žalobkyně, a to do 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí, kterým byla vyslovena nezákonnost zajišťovacích příkazů. Je nepochybné, že žalovaný tuto svou zákonnou povinnost nesplnil (což sám ve svém vyjádření žalovaný uznává), když do 11. 6. 2018 (den připadnuvší na pondělí), nepřipsal na účet žalobkyně žádné finanční prostředky (úroky z neoprávněného jednání). Žalobkyni se k řešení této situace nabízelo několikero řešení, ať již neformálních (např. prostá žádost v ústní či písemné podobě), formálních, avšak zákonem (daňovým řádem) výslovně neupravených (např. písemná žádost ke sdělení informací, k níž žalobkyně přistoupila dne 24. 1. 2024, či písemná žádost o vyplacení úroků z neoprávněného jednání, k níž žalobkyně přistoupila dne 19. 4. 2024), potažmo formálních a zákonem upravených (tedy např. podání námítky ve smyslu § 254 odst. 5 daňového řádu, k níž žalobkyně přistoupila, když proti rozhodnutí o předepsání úroků podala dne 3. 6. 2024 námítku, na kterou navazovalo odvolání žalobkyně proti této námítce, k němuž žalobkyně přistoupila až dne 28. 6. 2024). V souladu se zákonem však bylo nezbytné, aby žalobkyně v případě, že se chce domoci svého nároku, učinila nezbytné kroky (tedy například formou podání žaloby ke správnímu soudu) před 12. 6. 2024 (tedy do uplynutí 6 let ode dne 12. 6. 2018, kdy žalovanému v důsledku rozsudku ze dne 22. 5. 2018, č. j. 22 Af 8/2017-113, který nabyl právní moci dne 25. 5. 2018, uplynula 15denní lhůta k vyplacení úroku z jeho neoprávněného jednání). Jak ostatně uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 234/2014-43 „*Daňový řád totiž v žádném svém ustanovení nestanoví, že by neuspokojené nároky daňových subjektů při placení daní zanikaly jinak než marným uplynutím lhůty pro placení daně, která činí 6 let (srov. § 155 odst. 7 a § 164 odst. 3 daňového řádu). Naopak v § 20 odst. 2 daňového řádu se výslovně uvádí, že daňový subjekt má práva a povinnosti při placení daně po dobu, ve které lze požadovat placení nedoplatku (srov. § 160 odst. 1 daňového řádu).*“. V tomtéž rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že v případě, kdy je daňovému subjektu (tedy žalobkyni), vyplacen úrok z neoprávněného jednání správcem daně (tedy žalovaným), v nesprávné výši, lze proti takovému postupu brojit zásahovou žalobou, kterou žalobkyně však vůbec nepodala. Na místě je však nutné

poznámenat, že správní orgán prvního stupně pochybil, pokud dále, v návaznosti na podání odvolání žalobkyně ze dne 28. 6. 2024 (proti rozhodnutí o námitce) o podaném odvolání věcně rozhodoval, když v souladu s § 113 odst. 1 písm. c), daňového řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2025, měl odvolání zamítnout a odvolací řízení zastavit.

20. V projednávané věci nelze přisvědčit argumentaci žalobkyně, že podáním samotné žádosti o předepsání úroků došlo ke skutečnosti, která měla za následek to, že prekluzivní lhůta od jejího podání neběží, když takový úkon nemůže mít žádný vliv na běh prekluzivní lhůty, neboť se jedná o úkon, který daňový řád výslovně neupravuje a nespojuje tak s ním žádné související procesní následky (takový následek může mít, v souladu s § 41 s. ř. s., až podaná žaloba, kterou však žalobkyně podala až 9. 9. 2024, tedy po uplynutí 6leté prekluzivní lhůty).
21. Soud tak s ohledem na výše uvedené rozhodnutí správního orgánu ze dne 28. 6. 2024, č. j. 231444-3/2024-570000-42, zrušil, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku. Vzhledem k tomu, že další řízení ve věci před správním orgánem již s ohledem na uplynutí prekluzivní lhůty probíhat nemůže, soud věc správnímu orgánu ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. ani nevracel k dalšímu řízení.
22. Vzhledem k tomu, že nárok žalobkyně je prekludován, soud se ani věcně nezabýval jinými žalobními námitkami, neboť jejich věcné posouzení pozbývá dalšího významu.
23. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že přiznal plnou náhradu nákladů řízení žalobkyni, když tímto rozsudkem rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Jelikož je žalobkyně zastoupena právním zástupcem, soud v souladu s § 35 odst. 2, věta druhá, s. ř. s., za užití vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, (dále jen „AT“), přiznal žalobkyni též náhradu za zastupování advokátem.
24. Dle čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2025, za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.
25. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobkyně učinil více procesních úkonů, přičemž dva z nich učinil ještě před účinností novelizovaného znění AT, rozhodl soud o odměně za tyto úkony podle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024, (dále jen „AT ve znění účinném do 31. 12. 2024“). Za jeden úkon právní služby, učiněný před 31. 12. 2024, náleží právnímu zástupci odměna ve výši 3 100 Kč (§ 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d), AT ve znění účinném do 31. 12. 2024). Právnímu zástupci žalobkyně tak náleží odměna za úkon právní služby převzetí zastoupení na základě smlouvy o poskytování právních služeb ze dne 10. 1. 2017, ve vztahu k žalobě podané dne 9. 9. 2024 (§ 11 odst. 1 písm. a) AT ve znění účinném do 31. 12. 2024) a za úkon právní služby podání žaloby ze dne 9. 9. 2024 (§ 11 odst. 1 písm. d), AT ve znění účinném do 31. 12. 2024). K těmto odměnám

je rovněž nutno přičíst v souladu s § 13 odst. 4, AT ve znění účinném do 31. 12. 2024, paušální náhradu ve výši 300 Kč na jeden úkon, dohromady tak 600 Kč (2x 300 Kč).

26. Jelikož poslední úkon – písemné vyjádření žalobkyně ze dne 26. 6. 2025, bylo učiněno již za účinnosti novelizované vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif v účinném znění (dále jen „AT v účinném znění“), náleží za tento úkon odměna ve výši 5 620 Kč (§ 7 bod 5., ve spojení s § 10b odst. 5 písm. b) a § 11 odst. 1 písm. d), AT v účinném znění). K tomuto úkonu rovněž náleží dle § 13 odst. 4, AT v účinném znění, částka ve výši 450 Kč.
27. Celková odměna za právní úkony tak představuje částku **12 870 Kč** (2x 3 100 Kč + 600 Kč + 5 620 Kč + 450 Kč). S ohledem na to, že je právní zástupce žalobkyně ohlášeným společníkem advokátní kanceláře, která je plátkyní DPH, součástí přiznané odměny je v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. rovněž sazba 21 % DPH z přiznané odměny, celkem tedy **15 572,70 Kč** (12 870 Kč + 2 702,70 Kč).
28. Jelikož je v souladu s § 57 odst. 1 s. ř. s. součástí náhrady nákladů řízení rovněž uhrazený soudní poplatek (který v tomto řízení představoval částku 3 000 Kč), celková náhrada žalobkyně poté představuje částku **18 572,70 Kč** (15 572,70 Kč + 3 000 Kč), jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku. Přiznaná náhrada necht' je uhrazena k rukám zástupce žalobkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 9. dubna 2026

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu